

S kým?

Se staršími lidmi. Jezdila jsem na párty... Byla jsem v šesté třídě, když tohle začalo.

Tvoje sestra, respektive dvojče, taky?

Ta taky, ale já jsem byla horší.

Umíš říct, proč jsi to dělala? Když už jsi byla za špatnou, šla jsi tomu ještě naproti, abys prostě byla nejhorší?

Připadala jsem si starší, mnohem starší než spolužáci. Od té šesté třídy jsem byla úplně zklidněná. Nevybuchovala jsem, nehádala jsem se. Často jsem ale nevhodně diskutovala s učiteli, zpochybňovala jsem, co říkali. Připadalo mi, že nemají dostatečné znalosti, takže jsem je třeba opravovala. Nebo mi připadalo úplně zbytečné, co ve škole dělám, a tak jsem to nedělala. Prostě jsem si zavedla takovou svoji vlastní výchovu. A oni na mě kašlali, mávli rukou a nechali mě být.

Od šesté třídy jsem si připadala sama. Ve třídě jsme takhle divní byli jen tři. Já, jeden kluk a ještě jedna holka. Já jsem ale byla největší sígr. S tím klukem jsem v sedmé třídě začala chodit. Pamatuju si, že jsme byli v učebně na angličtině, stoly jsme měli do čtverce, takže jsme na sebe všichni viděli. My jsme seděli vedle sebe a líbali jsme se.

V hodině.

Jo. A zároveň z nás byl cítit toluen. Tomu se říkalo „fučet techo“. Takže to z nás táhlo, protože jsme den předtím spolu fučeli. On byl z podobné rodiny jako já a připadalo nám super cool, že bereme drogy a líbáme se v hodině. A hlavně nám to oběma připadalo normální, protože jsme v tom vyrůstali. Jeho ségra byla na heráku.

Když jsi povyroستla, hledala jsi v sobě třeba při terapiích tu malou holku, která si takhle nejspíš ubližovala?

Jo, jasně. Když jsem zpracovávala znásilnění, nejprve jsem zpracovávala celou situaci, která se ten den stala. Pro mě bylo hrozně důležité

vědět, že já jsem nepochybila. A pak jsem se postupně dostala k výchově a životu. Braní drog byl pokus o přežití.

Nedalo se toho zbavit

Kolik ti bylo, když jsi byla znásilněná?

Čtrnáct.

Znásilnil tě bývalý přítel tvé matky.

Ano. Máma těch chlapů měla několik, s tímhle byla tak čtvrt roku. Ani ne.

Bydlel u vás?

Ne. Ani si nevzpomínám, že by u nás přespával. Přitom někteří ti chlapi u nás spávali.

Odsuzovali vás lidé na vesnici?

My jsme pak bydleli na maloměstě a tam nás brali jako sígry, ano. Byli jsme postrach. Máma ale měla kámošky. Jen je prostě uzavřená a nikdy nemluví o problémech. Ona to tak má.

Pojďme k té odpornosti, ke znásilnění.

Můžeme. Tak... Stalo se to.

Můžeš to v nějaké pro sebe snesitelné míře popsat?

Až teď v dospělosti jsem si díky tomu, že dělám sebeobranu, uvědomila, že nešlo o jedno napadení, kdy mě znásilnil – že mě ten chlap vlastně zneužíval celou dobu.

Jak?

Snažil se ke mně dostat. Překračoval hranice, manipuloval se mnou. Viděla jsem ho třeba, jak masturbuje – a dělal to tak, abych to viděla. Tím si mě testoval. To, co já dnes učím své studentky, to, o čem mluvím na sociálních sítích a v médiích, se mi všechno stalo. Proto jsem v tom tak

reálná a uvěřitelná. Protože já to mám za sebou. Jsou to moje prožitě zkušenosti.

Co to s čtrnáctiletou holkou udělá, když vidí chlapa masturbovat?

Mlčela jsem. Nikomu jsem to neřekla. Přitom jsem typ holky, u níž si každý řekne: „Ta udělá scénu, ta se bude bránit.“ No, a vůbec. Já jsem byla hodně slyšet, pro hodně lidí jsem byla agresivní, ale chyběla mi jedna podstatná věc – síla. Neměla jsem vnitřní sílu. Sebevědomí, sebevědomí? Žádné.

Takže jsi to jen hrála?

Ano. V tom je ta skutečná moc. Nemusíš být extrovert, který vystupuje na pódiu a baví společnost, abys měla sílu. O tom to vůbec není. Jde o to, že když se cítíš smutně, máš strach, bojíš se, jsi nejistá, máš to komu říct. Jako dítě jsem to ale vůbec neměla naučené. Absolutně nula. Proto děláme moderní sebeobranu. Jde šíření osvěty. O to, jak předcházet násilí. Najít způsoby, jak si říct o pomoc.

Už jsem pochopila, že tvůj vztah s matkou nebyl takový, aby ses jí svěřila s něčím takovým.

Nebyl. A nešlo jen o mámu. Celá společnost tak byla nastavená. Aťsi třeba nemáš dobrou startovní čáru, jsi z chudé, dysfunkční rodiny – ale měla bys podporu dostat jinde. Ve škole, na kroužku, ve veřejném prostoru. V časopisech, které jsme tehdy četli. To byla Bravo Girl! Tam ale nic takového nebylo. A ve škole jen nějaké programy na drogy. Přijel policajt, otevřel kufřík a řekl: „Tohle je pervitin. Tohle je marihuana.“ Bylo to o ničem.

Jak sis později zhodnotila, že si tě ten chlap testoval?

Když jsem se později zamyslela nad tím, jakým způsobem mě zkušel a testoval, bylo mi jasné, že jsem pro něj byla kořist a on byl lovec.

O sebeobraně se často mluví jako o fyzické akci, ale pravda je, že obrana začíná daleko před fyzickým konfliktem. Násilí není náhlý výbuch, ale spíš konečný bod dlouhé cesty plné varovných signálů. V pří-

padě obtěžování nebo pokusu o násilí jsou tyto signály často velmi jemné a postupně zesilují. Není to tak, že by násilník najednou ztratil kontrolu. Ve skutečnosti jeho chování sleduje pečlivě promyšlený plán, který může a nemusí být dlouhodobý, ovšem vždy je záměrný.

Sedíte spolu, ale najednou dotyky, které by měly být nevinné, cítíte jinak. Vnímáte, že něco není v pořádku, ale strach vás zmrazí, a tak sedíte dál a křečovitě se usmíváte, místo abyste se odtáhli. A právě ve chvíli, kdy se rozhodnete ignorovat instinkt, dáváte agresorovi najevo svou zranitelnost.

Je fascinující, jak naše tělo a mysl pracují společně, aby nás ochránily. Máme v sobě zabudovaný systém, který by se dal přirovnat k tomu, jak pracuje umělá inteligence – vyhodnocuje situace a posílá nám signály, když něco není v pořádku. Když cítíme, že se nám něco nelíbí, že je něco divné, je to náš vnitřní alarm, který nesmíme ignorovat.

František, muž, který se později stal mým násilníkem, mě zpočátku zahrnoval podivnou pozorností. Dával mi cigára – ale mojí sestře ne, ani svým synům. Tímto způsobem začal proces zvláštního upřednostňování, které mělo vést k izolaci a zvýšení mé zranitelnosti.

V jeho domě na kraji malé vesnice byla úzká místnost před vstupem do zahrady, kde jsme spolu kouřili. Tajně, jen my dva. Spojenci. Dnes vím, že je to jeden z kroků při takzvaném groomingu. Potřeboval mě izolovat, vybudovat důvěru.

Takže tě začal protežovat.

Ano. Mohla jsem tam s ním kouřit. A ještě říkal: „Nikomou to neříkej.“

„Máme tajemství.“

Ano. Nejtypičtější věta, kterou si můžeš někoho získat. „Nikomou to neříkej.“ Neboli: „Ty jsi něco extra. Ty jsi speciální. Ty si zasloužíš tuto péči.“ Já jsem to tedy nikomu neříkala, ale pamatuju si, jak mi to bylo divné.

A nepříjemné?

Jasně. Bála jsem se. To není jako s kamarády, když je sranda. Tohle bylo jiné. Ale říkala jsem si: „On je přece dospělý a ví, co dělá.“

To tedy věděl.

To tedy kurva věděl. Často mě objímal...

A pak mi jednou zavolał, ať za ním přijdu. Zatukala jsem, otevřela jsem dveře a on tam seděl na zemi a masturboval. Řekl mi: „Pojď za mnou.“ Ze mě jen vylítlo: „Ne, to je dobrý.“ A zabouchla jsem. Byl si jistý, že nikdo jiný než já tam nepřijde.

Ale ty jsi zabouchla a utekla. To přece není znamení, že může zajít ještě dál.

Protože jsem ještě nebyla úplně uvnitř místnosti. Zároveň jsem to ale nikomu neřekla, dělala jsem jakoby nic. Bála jsem se a on to viděl. O to mu šlo.

Jak se to vyvíjelo dál?

Nabízel mi chlast, učil mě, jak se pije slivovice...

Jak došlo k tomu znásilnění?

Jeden kluk z té vesnice měl narozeniny a pořádal oslavu. Pilo se tam a kluci mě nalejvali vínem. Strašně jsem se pozvracela a myslím, že jsem na té oslavě i na chvíli usnula. To se mi nestává, já nikdy nikde neusnu. Musela jsem být úplně intoxikovaná. On mě odtáhl domů. Spávali jsme nahoře, ale tentokrát mě nechal spát dole v obýváku. Usínala jsem a pak jsem cítila, jak mi někdo stahuje kalhoty. Udělala jsem takový odmítavý zvuk, ať mě nechá. Byl to on. Na chvíli mě tedy nechal. Vnímala jsem prohlubeň u mých nohou, jak si sedl na gauč. Poslední, co si pamatuju, je, jak mi strká penis do vaginy. Jak mě líbal, hladil mi zadek... fuj.

Takže jsi to zaspala, anebo sis to protrpěla a dělala jsi, že spíš?

Protrpěla jsem to a dělala jsem, že spím. Nevím, jestli to trvalo minutu, dvě, nebo pět. Nechci říct, že minuta penetrace mi navždycky zničila život, ale chci říct, že všechno to, co přišlo potom – ta hanba, stud, provinění, to tajemství, to, co udělal potom...

Co udělal?

Pomluvil mě u máti, šel do školy... Vrátím se k neděli ráno, kdy jsem se probudila. Vezl mě a ségru domů a celou cestu nám nadával, co jsme to vyvedly a že to bylo naposledy.

Co měl na mysli? Že jsi zvracela?

Že jsme se opily. Sestra totiž pila taky. A že to musí říct mamince, že nemůže jinak. Moralizoval.

Jak tě pak u mámy pomluvil?

Řekl: „Byly u mě naposledy, protože se opily.“ Máma se styděla, byla unavená, nechtěla konflikt. Když odjel, křičela na nás. Připomínala nám, že nechce, abychom tam jezdily, protože se s ním rozešla.

Cítila jsem obrovskou vinu. Ten strašný víkend jsem si vynutila. Kdybych matku poslechla, nic z toho by se nestalo. Kdybych se neopila, neudělal by mi to. Tohle mi jelo od té noci každý den v hlavě.

Popisuju ten proces proto, že je důležitý pro pochopení, proč znárodněná holka mlčí, trpí, nebrání se.

Pak šel tedy do školy?

Ano, hned druhý den v pondělí. Tam řekl, že jsem mu ukradla prachy. A že jsem se opila a že by si na nás ředitelka měla dát pozor, protože jsme zkažené a máme kriminální tendence.

Jak se k tobě ve škole chovali?

Ředitelka si mě zavolala a řekla, že tady byl pan František a tohle jí řekl. A že mám být ráda, že to ona nepodá na OSPOD (*orgán sociálně-právní ochrany dětí, pozn. ed.*). To by udělat mohla, protože v té době už jsem měla dohled kurátora. On prostě zametal stopy. Zajistil si, že se nikdy nikdo nedozví, jak to bylo doopravdy.

Byl ten typ, který ředitelku dokázal přesvědčit, okouzlit?

Jo. Asi týden poté vyšel v místním holešovském plátku článek, který se jmenoval „František Dobrota, rodák z blízké vesnice“. Byl o tom, že sám vychovává tři syny, kteří nejsou jeho.

On tedy znásilnil nezletilou a nikdy za to nenesl zodpovědnost?

Nikdy.

Jak tvůj život doma probíhal dál?

Strašně jsem se styděla, a tak jsem pořád jen vyčkávala, jestli na mě někdo bude rvát nebo mi to připomínat. Ale byl klid a vypadalo to, že z toho už nic horšího nebude a máti na mě nebude křičet a posílat mě někam do pastáku. Tak jsem na to chtěla zapomenout. Ten stud a hnus si ale pamatuju dodnes. Když jsem teď viděla Stranger Things, celé se mi to připomnělo. Zlo je tam zobrazené jako obrácený svět, všude je tam bahno, smrad, ponuro, tma. A tohle jsem cítila uvnitř sebe. A nedalo se toho zbavit. Je ti čtrnáct, ale duši máš starou, vystrašenou a zmordovanou.

Toho chlapa jsi pak už nikdy nepotkala?

Ne, nikdy. Ani na ulici.

To jsi asi byla dost ráda, že jsi ho už neviděla.

To teda jo. Já jsem vlastně žila jen tím, co udělám, až ho potkám.

Co jsi chtěla udělat?

Zmlátit ho, pobodat ho, hodit po něm šutr, rozbít mu hlavu, najít jeho auto a zničit mu ho, vlézt k němu domů, zapálit mu barák, vykrást ho, zabít ho, podřezat mu krk.

Hádám, že takové představy ti pomáhaly dostat se z nejhoršího.

No jasně. To mi pomáhalo. Protože jen když jsem si říkala „on mi ublížil“, jsem cítila, jak se zbavuju viny. Tenkrát jsem o tom tak nepřemýšlela, byla jsem vyděšené děcko, které nevědělo vůbec nic. Dnes si ale tohle říkám. Nevidím svou závislost na drogách jako destrukci, ale jako způsob přežití. Když nemáš podporu okolí, když neexistuje osvěta, ve škole ti nikdo nepomáhá, nemáš jiné možnosti přežití, když se ti dějí takové věci.

Vždycky když vidím lidi, co žijí na ulici, nebo holky, které se živí prostitutí, aby měly na fet, nebo kluky, co čorujou nebo se prodávají,

aby taky měli na fet, neodsuzuju je. Místo toho si říkám: „Co jsi ty, chudáku, všechno zažil?“ Protože normální život ne.

Já jsem normální život neměla. Neměla jsem žádnou sílu, žádnou moc, žádné metody, komunikaci, důvěru. Nic. Nevím, jestli tehdy existovala třeba Linka bezpečí, ale já o ní určitě nevěděla. Na nástěnce ve škole jsme její letáky neměly. Určitě vím, že neexistovalo nic jako školní psycholog nebo psycholožka.

Pro učitelky jsem byla sígr a hajzl. Neměly vzdělání na to, aby dokázaly rozpoznat, že ten „hajzl“ ve skutečnosti volá o pomoc.

Díky své práci vím, jak vypadají klasické signály sexuálního zneužití. A toto takzvaně problémové chování patří mezi ně, je hned na první příčce. Dnes už je to mnohem známější věc. Doufám, že dnes ve škole „problémové děti“ už nikde nezkoušejí lámat, ale nabídnou jim pomocnou ruku a zjišťují, co se jim stalo.

A za mámou, která by tě objala a řekla, že všechno bude dobré, jsi jít nemohla, protože jste takový vztah neměly.

Já nevím. Ona toho měla fakt moc. Moje máma za to nemůže.

Je to těžké. Sama máš dítě a víš, že bys pro ně zabíjela.

Jo. Učím kurzy sebeobrany a mám tam i vzdělané, úspěšné ženy ze střední a vyšší třídy. A ty vůbec nevědí, co mají dělat, když se jim něco děje. Tím chci říct, že to neví nikdo – a proto dělám moderní sebeobranu, abych to ty lidi naučila. Tohle se neděje jen lidem z okraje společnosti s brutálním příběhem. Tohle si zaslouží znát každý. Vážně tomu věřím. Mě uzdravila moderní sebeobrana, protože díky ní dokážu rozpoznat mechanismus násilí. A mám nad tím nadhled, jako kdybych se z výšky dívala na divadlo.

Dokážeš se dívat z výšky i na svůj příběh? Nebo když to tu probíráme, je ti z toho zle?

Je mi z toho zle a myslím, že se za chvíli rozbřečím.

Můžeme kdykoli zastavit, řekni si. U matky se střídali další chlapi a ty jsi žila víceméně na ulici a domů chodila jen přespat, je to tak?

Pořád jsem chodila na základku a cítila jsem se úplně odtržená. Vždycky jsem si připadala jiná než ostatní. Horší. Že nejsem normální a že normální být chci. Často i dneska, kdy mám skvělého Pavla, tenhle dům, firmu, velký tým, vize, dobrý směr v životě...

Holčičku...

... holčičku, moji Mariánečku milovanou, se mi děje to, že třeba teď měl Pavel narozeninovou oslavu. Udělala jsem mu dort, překvapení, přijeli kamarádi, bylo nás třeba deset patnáct a já chystala chlebíčky, kafe, bavilo mě to, naplňovalo. Jsou to tři dny zpátky a já jsem si říkala: „To je důkaz, že mám normální život.“

Rozumíš? Pořád to mám tak, že sama sobě dokazuju, že vedu normální život, který jsem chtěla. Že mám kamarádky, které jsou hodné, úspěšné, opravdové.

Mám dva kamarády, kteří tvoří pár. Oba jsou úspěšní, bohatí, žijí v centru Prahy a vědí o mně všechno. Chovám se před nimi jako před tebou, poskakuju, chechtám se, říkám si ty svoje trapné vtipy a oni mě mají rádi, smějeme se. Jsou pro mě důkaz, že já za to přátelství stojím. Že si to zasloužím.

Potřebuješ důkazy?

Ještě jo. A jsem hodně odhalená, protože oni by mě mohli zničit tím, že by mi řekli ne. Zase bych se cítila jako bahno. Strašně by mi to ublížilo, měla bych šrám. Teď mám novou kamarádku, jmenuje se Karin. Založila startup, je ve svém oboru výjimečná. Je strašně schopná, chytrá, úspěšná. Pochází z chudých poměrů, navíc celý život zažívá rasismus, protože má kubánské kořeny. A my si rozumíme. Chodí na akce Forbesu, na sobě má Chanel a já se jí ptám: „Nepřipadáš si tam jiná? Jako že tam nezapadáš?“ A ona: „Jo!“ My jsme si tak sedly, že jsme se viděly hodinu a ona mi řekla, ať s ní jedu na dovolenou. A jely jsme.

To je tím, že jste zažily podobné věci.

Ano. Bez toho by to nebylo. Protože já vím a ona taky ví. Spojuje nás náročné dětství, život v chudobě. A taky přímost.

Jak tvoje chování řešily OSPOD a škola? Nemohly se tvářit, že to nevidí.

Byla jsem problémové děcko. Všichni se spíš snažili mě dostat pryč. Nezahrnovat mě do školních akcí a projektů, protože bych se pořád ptala a kritizovala – protože to jsem přesně dělala. Já jsem pak už nebyla agresivní, spíš jsem byla drzá. Ve škole se vědělo, že jsem z pochybné rodiny, že tam něco nefunguje, že jsem po nocích venku, protože za mnou do školy občas přišli policajti na něco se zeptat. To nikdo neřešil.

Na co se chodili ptát?

Nevím. Že někde někoho zabili, jestli o tom něco nevím. To je fór! Někdo něco čórnul, tak se ptali, jestli o tom něco nevím. Nebo jiné děcko zdrhlo z domova, protože to tam bylo k nevydržení, a zjišťovali, co o tom vím.

A věděla jsi někdy něco?

Jasně. Ale nikdy jsem nic neřekla. To bylo takové pravidlo: S policajty se nebavíme.

Se spolužáky jsi nemohla mít jediné společné téma.

Ne, neměla. Jednou jsem jim vyprávěla zážitek: Šla jsem s kámoškou podél silnice. Stopovaly jsme auta, protože jsme byly na kraji Holešova a chtěly jsme do centra, což byly asi dva kilometry. A zastavili nám městští policajti: „Holky, nasedněte si.“ Nasedly jsme a policajti se nás ptali, kolik nám je. Mně bylo patnáct a kámošce šestnáct. A ona: „Mně je devatenáct.“ A já: „Mně osmnáct.“ A oni že to je super a že teď někomu zabavili víno, tak jestli si ho dáme s nimi. A my že jasně.

Tak jsme s nimi kalily, oni nás vozili po městě, pak nás zavezli na stanici. Tam si to moje kámoška rozdávala s tím mladým fízlem. Tomu druhému bylo tak šedesát, říkala jsem mu „koloušku“. Zkusil to na mě a já na něj zařvala: „Ne, ani omylem, fuj.“ Naštěstí to hned pochopil a místo toho mě vozil na kolečkovém křesle po chodbě. Dobrý mejdan. Odcházely jsme nad ránem, když jim končila služba.

A ve škole...

Tuhle historku jsem vyprávěla spolužákům ve škole. A oni: „No jasně.“ To bylo poprvé a naposledy, kdy jsem měla touhu s nimi sdílet nějaký zážitek. To, co já jsem prožívala na základce, s tím se oni setkávali až někde na vysoké. Pro ně byl zážitek jít na pouť. Nebo se domlouvali, že spolu půjdou ven a že, tyjo, můžou být venku až do deseti. Já jsem jim na to nic neřekla. Cítila jsem se povýšená.

Zkusila jsi strávit s nimi nějaký čas? Přece jen jsi byla dítě.

Byla. A zkusila jsem to. Ale seděla jsem v lavici taky se sígrem...

Uvědomovala sis jako dítě, že ti chybí obejmutí a pocit bezpečí?

Ne. Mně chyběla ta normálnost. Já jsem chtěla mít to normální, to běžné, co měli oni. To mi chybělo a pořád jsem to cítila. Doteď to cítím.

Jaké jsi mívala prázdniny? Tuším, že s mámou jste na dovolenou nejezdili.

Ne. Celé léto se chodilo do hospody na zahrádku, v červenci začalo dozrávat opium, takže jsme si dělali opiové dýchánky. To znamená, že nařežeš makovice, necháš to vykapat, uschne to, seškrábneš to a buď si to nastřelíš do žíly, nebo to kouříš. Nebo to piješ, jíš... dá se to používat na tisíc způsobů. Z opia se vyrábí heroin.

Kde jsi brala peníze?

Občas jsem od máti dostávala kapesné a taky jsem chodila na brigády. Kapesné ale bylo malé.

Kde jsi byla na brigádě?

Třeba v kuchyni na koupališti jsem dělala hranolky, párky v rohlíku a byla jsem tam oblíbená. To mě bavilo. Taky jsem pracovala v penzionu. To jsem dělala o víkendech.

V těch čtrnácti?

No jo.